

27 Νοεμβρίου 2014

Θαύμα από τον τάφο του Γέροντα Παΐσιου

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

“Από τα δώδεκα μου χρόνια υπέφερα από δαιμόνιο. Η ζωή μου είχε γίνει μαρτύριο. Μετά τους εξορκισμούς που μου διαβάζανε αισθανόμουν σαν να με είχαν δείρει. Το Α΄ Σάββατο των νηστειών, το έτος 1995, ο πνευματικός μου προγραμμάτισε να κάνουμε αγρυπνία στην Σουρωτή.

Πριν ξεκινήσουμε, αισθάνθηκα άγριο πόλεμο. Σε όλη την αγρυπνία δεν αισθάνθηκα καθόλου νύστα. Ήμουν στο κέντρο της Εκκλησίας κάτω και γύρω-γύρω μοναχές. Τελείωσε η αγρυπνία και άρχισαν να διαβάζουν αγιασμό. Αγρίεψα πολύ. Με πήγαν να φιλήσω τα λείψανα του Αγίου Αρσενίου.

Ήταν η πρώτη φορά, το λέω και ανατριχιάζω, που αισθάνθηκα και σωματικά κάψιμο. Στο τέλος γύρισα και είπα “Παί., Παί.”. Με ρώτησε η Ηγουμένη : “Παΐσιος;” και κούνησα καταφατικά το κεφάλι μου. Τότε αγρίεψα πάρα πολύ, άρχισα να τσιρίζω, με πήγαν στον τάφο, και εκεί φώναξα τρεις φορές “Άγιος”.

Ενώ ήθελα και προσπαθούσα να φύγω με πιάσανε και... με το ζόρι με ξαπλώσανε στον τάφο του Γέροντα ανάσκελα. Είδα τότε το γέροντα να ανασηκώνεται από τη μέση και πάνω σαν να ξυπνά από ύπνο, όχι σαν νεκρός. Ήταν ακριβώς ο ίδιος με τα

γένια και τα ράσα του. Ήταν θέμα δευτερολέπτου. Με ακούμπησε με το χέρι του στο μέτωπο και την ίδια στιγμή είδα να βγαίνει μαύρος καπνός από το στόμα μου. Ηρέμησα παντελώς, αλλά ο σωματικός πόνος δεν έφυγε αμέσως. Κοιμήθηκα και από τον πόνο ξυπνούσα λέγοντας “Πονάω πολύ”.

Επί σαράντα μέρες όμως ένοιωθα μια τέτοια χαρά, που από την χαρά μου έκλαιγα. Ίσως να ήταν παράτολμο αυτό που είπα : “Θεέ μου, έστω και μια ολόκληρη ζωή να βασανίζομαι όπως πρώτα, φθάνει να αισθανθώ πάλι, έστω και για ένα λεπτό αυτή την χαρά”.

πηγή: agapienxristou.blogspot.gr